

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: N. T. Q. M.**, zastoupena JUDr. Helenou Tukinskou, advokátkou, se sídlem Sládkova 2, Teplice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. 3. 2002, č. j. OAM - 990/AŘ - 2002, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Az 233/2003 - 24 ze dne 12. 1. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 20. 11. 2001, č. j. OAM - 6469/VL - 10 - OL3 - 2001, byl návrh na zahájení řízení o udělení azylu výše jmenované žadatelky o azyl (dále jen „stěžovatelka“) zamítnut jako zjevně nedůvodný dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Správní orgán rovněž rozhodl, že stěžovatelka nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 a 14 téhož zákona a nevztahuje se na ni překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán zejména uvedl, že stěžovatelka neměla ve své vlasti žádné potíže se státními orgány, měla však pouze příležitostnou práci a po rozvodu byla nucena žít u svých rodičů, což nechtěla. Jelikož ve Vietnamu neviděla stěžovatelka žádnou budoucnost a dozvěděla se, že v Evropě jsou dodržována lidská práva, rozhodla se s pomocí převaděčů vycestovat do ČR. Z výše uvedeného správní orgán dovodil, že stěžovatelka uvedla pouze ekonomické důvody a její žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala stěžovatelka v zákonné lhůtě rozklad, ve kterém pouze uvedla, že její žádost byla nespravedlivě zamítnuta. Ve Vietnamu se neměla špatně, ale chtěla by svobodně žít ve společnosti, kde jsou dodržována lidská práva. Dne 25. 3. 2002 podala stěžovatelka správnímu orgánu prohlášení o zpětvzetí návrhu na zahájení řízení o udělení azylu. Rozhodnutím č. j. OAM - 990/AŘ - 2002 ze dne 29. 3. 2002 proto ministr vnitra napadené rozhodnutí dle § 25 odst. 3 zákona o azylu zrušil a řízení o udělení azylu dle § 25 odst. 1 písm. a) zastavil.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu, v níž mj. uvedla, že dne 4. 1. 2002 uzavřela sňatek s panem T. P., státním příslušníkem ČR. Dále uvedla, že dne 25. 3. 2002 vzala žádost o udělení azylu zpět a v důsledku toho došlo k zastavení řízení. Podání žaloby pak stěžovatelka odůvodnila tím, že přestože v průběhu pohovoru označila své potíže za ekonomické, lze toto s ohledem na situaci ve Vietnamu vykládat odlišně – v jejím případě pak jako pokus o záchranu vlastního života. Dále uvedla, že zastavením řízení chtěla pouze v dobré víře celou věc zjednodušit a požádat o udělení trvalého pobytu. Ten jí však udělen nebyl, a proto podala žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Žaloba byla ve smyslu platné právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 postoupena Vrchním soudem v Praze příslušnému Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který rozsudkem ze dne 12. 1. 2004, č. j. 15 Az 233/2003 - 24, žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že žalovaný nepochybil, když řízení o udělení azylu zastavil, protože z obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že stěžovatelka učinila prohlášení o zpětvzetí návrhu, a to dobrovolně a z vlastního rozhodnutí. Tím byly splněny předpoklady pro zastavení řízení dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Dalšími námitkami se soud proto jako nerelevantními nezabýval.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podala stěžovatelka dne 15. 4. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatelka namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., a kasační stížnost proto je přípustná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uvádí, že byla napadeným rozhodnutím a řízením jemu předcházejícím krácena na svých právech. Se závěrem soudu nemůže souhlasit, protože zpětvzetí návrhu na zahájení řízení o udělení azylu učinit nechtěla, ale učinila tak na radu jiných osob, které jí takto uškodily. Učinila tento úkon v omylu, když jejím cílem bylo a je získat na území ČR azyl. Jde při tom dle jejího názoru o úkon nepatrný, přičemž jej učinila v omylu vycházejíc ze skutečnosti, že jej učinit musela. O následcích, který takový úkon může mít, nevěděla a domnívala se, že tímto dojde pouze k urychlení jejího řízení.

S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 6650 Kč k rukám její právní zástupkyně.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem byly vydány v souladu s právními předpisy a odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení. Dle názoru žalovaného nepředložila stěžovatelka žádný přesvědčivý důkaz, že by zpětvzetí žádosti o azyl neučinila svobodně a vážně, popř. jej učinila v omylu. Žalovaný navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a nepřiznal jí odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka výslovně uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Podle těchto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil. V této souvislosti vzal zdejší soud v potaz zejména skutečnost, že správní spis obsahuje stěžovatelkou podepsané prohlášení o zpětvzetí návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a správní orgán po jeho obdržení postupoval zcela v souladu se zákonem, když řízení zastavil. Není při tom rozhodné, jaké pohnutky stěžovatelku k podání tohoto zpětvzetí vedly. Její námitky, že se jedná o úkon učiněný v omylu či z donucení nejsou důvodné, protože z obsahu soudního ani správního spisu nic takového nevyplývá a stěžovatelka k doložení těchto skutečností nepředložila žádné relevantní důkazy. Rovněž stěžovatelčině námitce, že její úkon, kterým vzala svůj návrh zpět, byl nepatrný, nelze přisvědčit, a to zejména s ohledem na následky, jež zákon o azylu s takovým úkonem spojuje. Správnost postupu správního orgánu a přezkoumávajícího soudu nelze zpochybnit ani tvrzením, že se stěžovatelka řídila radami jiných osob, které jí takto uškodily, jelikož již dne 6. 7. 2001 byla ve svém rodném jazyce správním orgánem poučena o svých právech, povinnostech a průběhu azylového řízení (viz. č. l. 3 správního spisu).

Stěžovatelkou uplatněný stížnostní důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) není důvodný, jelikož krajský soud se její žalobou zabýval a tudíž nedošlo ani k odmítnutí návrhu ani k zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající ve vadě řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Zjištěný skutkový stav byl správním orgánem i soudem řádně zjištěn a má oporu ve spisech.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ústí nad Labem postupovaly správně, když v případě stěžovatelky shledaly důvody pro zastavení řízení dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu (ve znění před novelou č. 2/2002 Sb.) a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu